

KEIZER FRITZ LANG EN DE ZWARTE DOOS

Site en teksten © De Satiricus.nl, 16 oktober 2007

I BURGEMEESTER VAN DEN AARDAPPEL HOUDT EEN REDEVOERING

- Mannen... ik ben trots op jullie.

De wethouders en raadsleden ontspanden. Dat de burgemeester lachte en complimentjes uitdeelde, kwam niet zo vaak voor.

- Weten jullie nog, zei de burgemeester, toen wij in 1959 aantraden en zeiden: hier gaat nooit meer iets veranderen?

- En, zei loco-burgemeester Jan Trui, we hebben altijd de ware Mopperkonterseveense aard gehandhaafd.

- Zo is dat, Jan, zei de burgemeester, en hij aaide zijn loco-burgemeester over zijn bolletje. Laten we onszelf eens een applausje geven.

Dat deden alle collegeleden van harte; er is natuurlijk niets zo prettig als voor jezelf klappen.

- Tot zover de pret, zei de burgemeester en een geklik van mappen volgde.

- We gaan het hebben over het geld dat we onlangs hebben besteed aan een stoplicht, op de kruising Beatrixlaan en Frederik Hendrikstraat.

- In plaats van zwart-wit-zwart is de bestreping wit-zwart-wit geworden, zei Jan Trui.

- Ik wil graag weten hoe dit zo gekomen is, zei de burgemeester.

Alle ogen van de aanwezigen gingen opeens naar het hoekje, waar een klein, miezerig mannetje wakker schrok, Piet Mat (de wethouder van Verkeer).

- Ik vind dat het niet mijn schuld is, zei hij zachtjes.

- Wiens dan wel? vroeg de burgemeester.

- Van de wethouder van economische zaken, zei Piet Mat gehaast, want die gaat over de inkoop van het stoplicht.

Zijn ogen, en toen van alle anderen, gingen naar het mannetje naast Piet Mat, een bleek en schuchter ogende man, Klaas Klomp genaamd.

- Mijn schuld? riep hij luid uit. Ammenooitniet! Dit hoort natuurlijk gewoon thuis op het departement van visserij!

- De wethouder van visserij? vroeg burgemeester Van den Aardappel.

- Het gaat om die weg die leidt naar de visstek van Mopperkonterveen. Dan ga ik me er niet zomaar mee bemoeien.

Klaas Klomp zei verder niets en als vanzelf gingen alle ogen naar Jans Kwartel, de wethouder van visserij. Hij kuchte, zoals hij altijd deed als hij wat moest zeggen.

- Tja, zei hij zachtjes, ik heb inderdaad die opdracht binnengekregen. Natuurlijk heb ik die zelf niet uitgevoerd aangezien stoplichten en vissen weinig met elkaar te maken hebben. Dat hoef ik niemand uit te leggen.

- En, vroeg de burgemeester, wie moest er dan wel verantwoording voor dragen?

Kwartel kuchte weer.

- Dat is de wethouder van landbouw.

- Wat een onzin! brulde deze onmiddellijk, een klein en druk baasje genaamd Hans Haring. Dasnie mijn pakkie-an!

- Natuurlijk wel, zei Kwartel na een kuchje, want die Beatrixlaan wordt altijd gebruikt voor vee.

- Dan nog gaat mij de verantwoordelijkheid over een stoplicht te ver! riep Hans Haring uit.

Dasnie mijn pakkie-an!

- Zei je net ook al, zei een oplettend lid van het college.

- Das het pakkie-an van de wethouder van techniek. Die moet dat stoplicht bestellen. Ik hoef er alleen maar rekening mee te houden.

Alle ogen waren gericht op de wethouder van techniek maar die lag te snurken.

- Laten we hem maar overslaan, zei de man die naast hem zat, een scharminkelig mannetje met grote ogen.

Dat mannetje was John Roest, wethouder van Informatiezaken. Doorgaans was hij de enige die alles wist. Daarom was hij opgeklommen als belangrijkste man in de gemeente na de burgemeester, en Jan Trui natuurlijk.

- En wie mag dat wel zijn, vroeg burgemeester Van den Aardappel verveeld.

- U, zei John Roest zonder aarzeling.

Een schok ging door de hele zaal en die maakte geen geluid.

- Ik? zei de burgemeester geschrokken. Hoe komt u daarbij?

- Omdat zo'n stoplicht zoveel wethouders aangaat, had u de controle moeten uitoefenen.

- Ja ja, meneer Roest, u zegt dat nu wel zo, maar vergeet u nu niet wie de burgemeester daarover had moeten inlichten?

Het mannetje met de grote ogen zweeg, daar had de burgemeester een punt.

- Kortom, zei burgemeester Van den Aardappel geeuwend, ook dit is weer een kwestie waar we niet uitkomen.

- En die we laten zitten, zei Jan Trui.

Iemand liet een boertje maar daar werd niet op gereageerd.

- Vergadering geschorst, zei de burgemeester die nu echt zijn vermoeienissen niet voor zich kon houden en een verrukkelijk lange geeuw liet klinken.

II BEZOEK AAN OOM WIELTJES

Net voor het bruggetje waarmee je Mopperkonterveen-centrum komt, ligt links een aangenaam terrasje, dat eigendom is van Jaap Wieltjes.

Jaap Wieltjes is een vriendelijke, innemende man die altijd alles voor de medemens over heeft. Hij heeft altijd zijn best voor Mopperkonterveen gedaan. Dan weer ontfermde hij zich over de belabberd werkende doktersdienst, dan zorgde hij dat de vuilniszakken midden in het dorp werden ingezameld, dan regelde hij dat het dorp ook internet kreeg.

Toch was hij niet zo geliefd in het dorp. Mopperkonterveners hadden het niet zo met dwarsliggers. Ze vonden recht liggen al moeilijk genoeg.

Jaap wilde alsmaar blijven veranderen. Er moest meer groen komen. Men zou overal spontaan kunst mogen maken. Iedereen zou bij elkaar naar binnen kunnen lopen en theedrinken, en dan wel echte thee, want van namaakthee hield hij niet.

Onderdeel van deze ideeën was de tuin van het terras, een grote wirwar van bomen, struiken en roestige tafeltjes. Die tuin was het dorp al lang een doorn in het oog maar de Mopperkonterveners negeerden het zo goed ze konden.

Elke keer als Jaap Wieltjes weer iets uit zichzelf had bedacht, werd hij tot de orde geroepen door burgemeester Van den Aardappel. Die dreigde om officieel aan te vragen dat zijn tuin gemaaid en gekortwiekt zou worden. En als dat niet werkte, kon hij hem zijn 'schenkrecht' ontnemen. Een schenkrecht wil zoveel zeggen dat je drankjes mag bedienen. En als hij dat zou doen, zou Jaap Wieltjes geen inkomsten meer hebben. Mopperkonterveen lag aan veel wandelroutes en veel mensen kwamen langs op zijn terras. Oom Wieltjes had ook een wandelpad willen maken, maar dat mocht niet, want dat moest de Wethouder van Toerisme doen, en die was doorgaans meestal op werkbezoek op een eiland in de Indische oceaan.

Hij trok zich dan terug, maar na een poos ging het weer kriebelen en begon Jaap Wieltjes te bouwen aan een ongevraagde dassenburcht. Die had door vijf wethouders goedgekeurd moeten worden. Ze kwamen aldoor langs en zeiden telkens dat dat niet kon, zomaar iets bouwen. Wat als iedereen dat zou doen?

En dan stopte hij er maar weer mee.

Zijn twee beste vrienden, Koen Klapstra en Peter van den Nieuwenaugurk, spraken hem elke keer de nodige goede moed in. Helaas voor Jaap Wieltjes waren ze al even inschikkelijk als hij.

Waarschijnlijk zou deze zestigjarige kunstenaar, die al jaren alleen leefde met zijn tientallen poezen, zo hebben geleefd tot zijn dood als hij niet op een blauwe maandag bezoek kreeg van zijn nicht uit Amersfoort en haar dochter. Zijn nicht zag hij zelden want ze had het druk. Ook tijdens hun bezoek was ze aldoor aan het bellen.

Daardoor kwam hij wel in gesprek met het achternichtje. Terwijl ze op zijn terras limonade zaten te drinken, vertelde hij over hoe boos hij en zijn vrienden waren geworden na de laatste affaire met de dassenburcht.

- Maar oom, wat heb je dan nodig om je ideeën in de praktijk te brengen?

- Macht, zei Jaap Wieltjes, daar begint het mee.

- Hoe zou je dat dan het beste kunnen bereiken?

Jaap Wieltjes dacht na.

- Ik denk dat je dan een politieke partij moet oprichten.

- Nou, zei Jojanneke, dan richten we toch een politieke partij op. Wat wil je precies doen met je partij?

Na enig nadenken zei Jaap:

- Ik wil goed doen.

Jojanneke dacht na.

- Goed, dan noemen we jouw partij De Goede Partij.

- Klinkt aardig.

- Ik wil je wel helpen.

- Klinkt nog aardiger.

Jojanneke d'r moeder kwam weer aan tafel. Voordat Jaap Wieltjes wat kon zeggen, zei Jojanneke:

- Oom Jaap en ik gaan een politieke partij oprichten.

Ze keek haar moeder aan, wier mond wagenwijd open bleef staan.

III HANDTEKENINGEN INZAMELEN

Jozanneke's moeder keerde terug naar Amersfoort omdat ze nog veel werk te doen had. Jozanneke bleef bij haar oom logeren. Ze zwaaiden haar moeder uit op een station. Oom Wiertjes was eventjes ontroerd omdat hij ineens moest herinneren aan hoe hij ooit zijn eigen moeder uitzwaaide.

Hij zei dat hij vaak zulke momenten had en dat die steeds vaker kwamen naarmate hij ouder werd. Het meisje haalde haar schouders op.

Ze liepen samen naar het huis van een van Jaap Wiertjes' vrienden. Het was een en al dennen en eiken en kastanjes op de route. Mopperkonterveen lag er rustig bij.

Bij de vriend, Pieter van den Nieuwenaugurk geheten, was het snel heel gezellig. Jaap Wiertjes en hij staken beiden de ene na de andere sigaar op en ratelden door elkaar over wat ze allemaal wilden veranderen als ze eenmaal aan de macht waren.

Totdat Jozanneke, die op de bank lag te suffen, de ramen wagenwijd open zette en zei:

- Gaan we nu nog die Goede Partij oprichten?

Oom Wiertjes legde hij aan zijn vriend uit wat zijn achterlichtje had verzonnen, eerder op de dag. Zijn vriend schoot onbedaarlijk in de lach.

- Dat kan toch helemaal niet?

- Hoezo niet? vroeg Jozanneke.

- Je kunt het eenvoudig niet opnemen tegen burgemeester Van den Aardappel.

- We zullen zien, zei ze nonchalant.

Er werd gebeld. Het bleek vriend Klaas Klapstra te zijn, die al met sigaar binnenkwam. In tegenstelling tot zijn vrienden was hij heel enthousiast toen hij het verhaal hoorde. Dat was nu typisch Klaas Klapstra: altijd razend enthousiast over alles.

- We gaan ervoor! Leve de Goede Partij!

Er werd lekkere wijn geschonken en bubbeltjeslimonade voor Jozanneke. Pieter van den Nieuwenaugurk tapte aan een stuk door moppen en er werd veel gelachen.

Wat later begaven Oom Wieltjes en Jojanneke zich naar de gemeente. Ze wilden hun partij inschrijven. Maar de gemeente-ambtenaar, een jongeman met een vlassig snorretje, wilde daar niets van weten. Eerst moesten ze vijfhonderd handtekeningen verzamelen.

Ze verlieten het gemeentehuis. Oom Wieltjes verwachtte dat het jeugdige enthousiasme van Jojanneke nu wel voorbij was maar ze trok hem mee naar een buitenwijk van Mopperkonterveen. Ze belden bij het eerste beste huis aan. Een slaperig ogende man deed open.

- Aan huis wordt niet verkocht, zei hij en hij smeed de deur dicht.

Ze belden bij zijn burens aan. Een vrouw deed open met de stofzuiger in haar handen. Voordat Jojanneke wat kan zeggen, zei ze:

- Aan huis wordt niet verkocht.

En de deur vloog dicht.

Oom Wieltjes legde uit dat Mopperkonterveen al jaren geplaagd werd door mensen die aan de deur hun handelswaar probeerden te verkopen. Met demonstraties verkochten ze tandenborstels, stofzuigers, afwasmachines.

- Handig, zei Jojanneke toen ze weer aanbelden, hoeven ze nooit meer boodschappen te doen.

- Nou, zei oom Wieltjes, soms hou je er een encyclopedie aan over die je helemaal niet wil hebben.

De deur werd geopend door een forse man die link uit zijn ogen keek.

- Een encyclopedie? Aan de deur wordt niet verkocht!

Hij wilde de deur dichtsmijten maar Jojanneke had haar voet ertussen. De man keek er verbaasd naar, daarna naar oom Wieltjes, die verbaasd terugstaarde.

- We willen helemaal niets verkopen, zei Jojanneke.

- Waarom bellen jullie dan aan?

- Om een handtekening.

- Om te verkopen?

- Natuurlijk niet. We zijn geen popsterren. We willen de uwe.

De man dacht na.

- Tja, dat kost geld.

- Hoeveel? vroeg Jojanneke. Ik heb alleen maar twintig cent bij me.

De man dacht na, haalde zijn schouders op, en zei:

- Dat moet dan maar voor twintig cent. Waar moet ik tekenen?

Oom Wieltjes zei dat dit niet kon, maar Jojanneke en de man zeiden dat hij zich er buiten moest houden., en hij hield zich er buiten.

Ze liepen verder door de buurt. Elke keer reageerden mensen chagrijnig, maar toen ze vertelden te willen betalen voor handtekeningen, werden ze razend enthousiast. Een half uur later stonden ze in de rij op het buurtpleintje om hun handtekeningen te zetten en twintig cent te ontvangen.

Thuis viel oom Wieltjes in zijn stoel en kreunde:

- Vijfentwintig euro!

- Wat vijfentwintig euro? vroeg Klaas Klapstra, die al met Pieter van den Nieuwenaugurk aan het koken voor het middageten was begonnen (hun vrouwen waren eergisteren samen op vakantie naar Spanje gegaan). Pieter begon met boontjes doppen, liet de meeste op de vloer vallen, en schaterde dan luid want hij vond dat onbetaalbaar geestig. Klaas schildte aardappelen, maar was steeds afgeleid en hield steeds slechts een lange schil over.

- We hebben vijfentwintig euro uitgegeven aan handtekeningen voor de partij, zei Oom Wieltjes die water op het vuur zette.

- Fraude, zei Pieter.

- Er zaten anders ook mannen tussen, zei Jojanneke, die aan de etenstafel de handtekeningen aan het tellen was.

- Fraude, zei oom Wieltjes mokkend, dat betekent dat we iets oneerlijk hebben gedaan. Ik begrijp niet dat ik eraan meegewerkt heb. We zijn toch De Goede Partij?

- Ik vind het ook niet kunnen, zei Pieter.

- Nonsens, zei Klaas, eindelijk pakken het eens goed aan! Hoe ver zijn we met eerlijkheid gekomen in al die jaren?
- Jij bent geen vijftwintig euro kwijt aan handtekeningen, zei oom Wieltjes die op de bank ging zitten en een sigaar opstak.
- We hoeven er nog maar driehonderdvijfenzeventig! zei Jojanneke.
- Dat kind kan rekenen, zei Klaas Klapstra die een rollende aardappel achterna keek.
- Waar halen we die vandaan? zei Pieter huilend.
- Vind je het zo erg? vroeg Jojanneke.

Pieter wilde uitleggen dat hij huilde van het uitje dat hij aan het snijden was, maar toen hoorden ze stemmen van buiten komen.

- Wat is dat nou? zei Klaas Klapstra. Hier komt nooit iemand.

Oom Wieltjes ging kijken en keerde terug.

- Heeft een van jullie misschien nog vijftig euro?
- Hoezo? vroeg Pieter.
- Hier buiten staan vijfhonderd mensen die gehoord hebben dat wij betalen voor een handtekening.
- Dat doen we echt niet, zei Pieter beslist.
- Laten we het eerst in de groep gooien, zei Klaas.
- Ach jij, zei Pieter, jij wilt altijd alles in de groep gooien.
- En jij nooit.
- Ik gooi liever iets in de soep.
- Laat maar, jongens, zei oom Wieltjes, Jojanneke is al naar buiten gerend met de handtekeningenlijst.

IV DE GOEDE PARTIJ WORDT OPGERICHT

- In een middag? zei de gemeente-ambtenaar met het vlassige snorretje verbaasd.
- Het meisje is heel overtuigend, zei oom Wieltjes niet zo overtuigend.
- Ja ja, zei de gemeente-ambtenaar.

Hij herhaalde dit nog vijf keer. Daarna greep hij uit een lade een loep en ging alle handtekeningen na. Vervolgens controleerde hij of alle namen klopten met de gegevens van de gemeentecomputer.

Toen dit tijdrovend klusje klaar was, moest de man ook erkennen dat alles deugde. Oom Wieltjes vulde de officiële formulieren in en de naam van de partij: De Goede Partij (DGP).

- Goed, zei de man terwijl hij de papieren in een lade smeed, bij de volgende gemeente-verkiezingen mogen jullie meedoen.
- Dan zit ik weer op school, zei Jojanneke. We willen nú zetels krijgen, vier stuks graag.

De gemeente-ambtenaar schoot in de lach.

- Meisje toch! Zoiets kan alleen als de Raad valt.

Voordat Jojanneke kon zeggen dat zij de Raad dan wel zou tackelen, legde oom Wieltjes uit dat dat betekende dat de Raad het zo oneens was dat ze niet meer samen konden werken. Dan zouden in Mopperkonterveen nieuwe verkiezingen worden uitgeschreven.

- Kunnen we ze niet kopen dan, die zetels? vroeg Jojanneke.
- Nou, zei de ambtenaar grinnikend tegen een collega, die gaat het nog wel maken.

Hij verliet de balie om ergens koffie te gaan halen.

De twee verlieten het gemeentehuis in een waardeloze stemming. Ze wandelden over de Lange Mopperkonterveensedijk om uit te waaien. Dat was nooit een probleem. Mopperkonterveen was zo gelegen dat het er altijd enorm waaide. Oom Wieltjes opperde dat het hem het beste leek als ze terug naar haar moeder zou gaan. Jojanneke ging schoorvoetend akkoord maar zei dat ze alle goden die ze kende zou aanroepen om de Raad te laten vallen.

Thuis deden ze de radio aan en het eerste wat ze hoorden was dat de Raad was gevallen. Oom Wieltjes controleerde de radio, of het geen geintje was van zijn makkers. Het was een echt nieuwsbericht.

Het kwam allemaal omdat een stoel was gevallen. De stoel was die van de drukke wethouder van landbouw, Hans Haring. Hij had die op eigen houtje besteld bij de beroemde Stoelenfirma Ostap Bender, wat op zich geen ramp is, maar hij had het betaald van geld dat bestemd was voor een verkeersdrempel in de wijk Bruinvolkoren.

Daarop zegde Klaas Klomp z'n vertrouwen op in Hans Haring. Piet Mat zegde daarop het vertrouwen op in Klaas Klomp. Jan Trui zegde daarop het vertrouwen op in Piet Mat. John Roest zegde daarop het vertrouwen op in Jan Trui. Jans Kwartel wilde ook in iemand het vertrouwen opzeggen maar omdat er niemand meer over was, zegde hij het vertrouwen op in zichzelf. En uiteindelijk zegde burgemeester Van den Aardappel het vertrouwen op in iedereen.

- Ook gemakkelijk, zei Jojanneke.

- Hij is burgemeester, hij mag dat, zei oom Wieltjes.

De vrienden kwamen binnen en sigaren rokend zaten de drie mannen en Jojanneke televisie te kijken. Iedereen van de Mopperkonterveense Raad werd geïnterviewd en gaf de schuld aan een ander. Klaas Klapstra zette glazen bier op tafel en gooide een schaal chips op de grond.

- Snapperniksvan, zei Jojanneke.

Geduldig legden de drie mannen uit wat er gebeurde, terwijl Klaas een glas bier omgooide tijdens het chipjes rapen.

Het verhaal kwam hier op neer: in de politiek draait het om macht. Alleen met macht krijg je iets voor elkaar. Niemand vindt het leuk als anderen te veel macht hebben. Dan gaan ze proberen de poten onder de ander zijn stoel vandaan te zagen. Diegene bij wie ze dat proberen, is natuurlijk niet gek. Die zorgt er weer voor dat anderen hém steunen en die anderen zullen de poten van de stoelpotenafzager er weer afzagen. Soms zijn ze zo bezig met zagen dat alle poten doorzakken en dat heet: crisis.

- Politiek is dus een spelletje domino, zei Jojanneke peinzend.

- Of een kaartenhuis, zei oom Wieltjes. Toch verandert er nooit zoveel. Ze gaan op een ander plekje zitten en het gekonkel begint van voor af aan. Op een andere manier kunnen mensen nu eenmaal niet samenwerken in dit plaatsje.

- Nu komt De Goede Partij erbij, zei Jojanneke blij, en gaat alles veranderen.

De drie mannen keken elkaar aan. Ze waren helemaal vergeten wat voor wilde plannen ze hadden gemaakt. Ze waren ook hun avondeten vergeten want de eieren waren zwart geblakerd.

V OOK HET GEKONKEL ZAT, STEM DGPAT

DGP werd officieel genoteerd als deelnemende partij aan de nieuwe verkiezingen. Het geld dat de partij nodig had om de campagne te betalen, kwam van het verkopen van een oude auto die oom Wieltjes nooit meer gebruikte. Naar goede Mopperkonterveense begrippen zeurde de koper, boer Twietstra, net zolang tot oom Wieltjes een paar duizend euro was gezakt met zijn prijs. Hij zou zijn stem geven aan DGP zei hij, want hij was dat gekonkel zat.

Thuis zaten de vier partijleden thee te drinken. Klaas Klapstra en Pieter van den Nieuwenaugurk hadden een week vrij gevraagd van hun werk in de jeneverfabriek om te helpen en oom Wieltjes had zijn café tijdelijk gesloten.

Jozanneke vroeg wat de boer had bedoeld met dat gekonkel. Pieter legde uit dat dat typisch was voor de politiek die nu gevoerd werd: alles werd door de burgemeester en zijn naaste medewerkers in achterkamertjes besloten en dat is niet goed, want dan weten we niet wat er gebeurt.

- Nou, zei Jozanneke, waarom zouden we dat niet voor de partij gebruiken? Ook het gekonkel zat? Stem DGP.

- Kan niet, zei Pieter, dan wordt het: Ook het gekonkel zat, Stem DGPat.

- Waarom moet het rijmen? vroeg Jozanneke.

- Elke goede slogan rijmt, zei Pieter, zoals Sociaal en sterk, stem Piet De Klerk.

- Wie is Piet De Klerk? vroeg Jozanneke.

- De man die het voor Van den Aardappel voor het zeggen had.

- Wat rijmt er nu op partij? vroeg oom Wieltjes zich af.

- Zachtgekookt ei, zei Jozanneke.

- Stem een zachtgekookt ei, stem De Goede Partij, verzon Klaas.

- Wie houdt er van rijstebrij midden in juli, stem dan De Goede Partij, verzon Pieter.

Er werd geschaterd.

- Meligerds, oordeelde Jozanneke.

Pieter ruimde de tafel af, ze hadden net ontbeten, waarbij het bakje eiersalade ondersteboven op de grond viel. Hij ging zelf schrobben, tot opluchting van de andere twee mannen.

De vier hingen hierna een poos op de bank en dachten na. Er werden drie sigaren verzwolgen en zes koppen koffie leeggedronken.

- Stem mij, zei Jojanneke na een poosje, dat rijmt ook op De Goede Partij.

- Te simpel, zei oom Wieltjes.

Nog drie sigaren werden opgerookt. Jojanneke staarde naar de asbakken en zei:

- Wees niet de sigaar, zei Jojanneke, maar een winnaar, dus stem DGP.

- Te ingewikkeld, zei oom Wieltjes.

- Zie je wel, zei Pieter, het wordt niets.

Jojanneke riep uit:

- Wees oké, stem DGP.

- Wéés oké! Stem DGP! zei oom Wieltjes met zijn sigaar in de lucht. Ja, dat klinkt wel.

- Perfect! zei Klaas.

- Is het niet iets te zelfzuchtig? vroeg Pieter.

- Je moet toch iets hebben, zei Jojanneke.

Dat was zo en ze gingen ermee akkoord. Nu was het zaak om iets te vinden waarmee ze bij mensen langs zouden gaan om reclame te maken voor hun partij. Ze gingen allemaal nadenken. Na een uur zoeken stonden ze buiten, rondom oom Wieltjes' trekker, en zeiden ze alle vier niets gevonden te hebben.

- We kunnen toch met jullie auto? vroeg Jojanneke.

- Je moet iets leuks hebben, zei Pieter.

- Waarom?

- Burgemeester Van den Aardappel voert altijd campagne in een jeep, zei Klaas, en dan zegt hij: U denkt dat de oorlog voorbij is! Maar niet die oorlog die ik voer voor uw belangen!

Jojanneke schaterde.

- En dat helpt?

- Hij wint keer op keer.

De groep raakte wederom in gepeins. Oom Wieltjes trommelde op de trekker.

- De trekker! zei Jojanneke opeens. Een mooi verfje erover!

- Dan hebben we een trekker met een verfje erover, zei Pieter vragend.

De andere twee mannen keken alleen maar vragend.

- Luister, zei Jojanneke, we trekken Mopperkonterveen uit het konkelmoeras!

De drie keken haar aan, daarna de trekker, daarna elkaar. Pieter rende weg en keerde terug met rode, gele en paarse verf. Ze verfden de linkerkant rood, de rechter geel, en een paarse streep liep door het midden. Zo zagen ze er zelf na het schilderen ook een beetje uit.

Daarna werd een wagentje, dat oom Wieltjes in zijn eigen schuur had gevonden, aan de trekker gebonden. In een hoop modder werden een paar poppetjes van de buurkinderen in geplant, waarop de namen van politici waren geschreven. Een poppetje moest Jan Trui voorstellen, de ander de burgemeester en zo verder. Op het karretje stond geschreven: Het Moeras van Mopperkonterveen.

Oom Wieltjes reed een paar rondjes en het zag er allemaal zeer echt uit. Maar toch was iedereen het erover eens dat ze iets misten. Hij stapte af en ze dachten na.

- Een logo, zei Pieter.

- Eerst domino, nu logo, straks gaan we nog schaken, zei Jojanneke.

- Lego kómt uit Denemarken, zei Oom Wieltjes met zijn kenmerkende engelengeduld, en een logo is een symbool dat al onze ideeën in een duidelijk beeld samenvat. Bijvoorbeeld: een tomaat. Dat betekent dat je een beetje rebels bent, want met rotte tomaten gooi je naar de leiders.

- Daar trapt toch niemand in, zei Jojanneke, dat is meer iets voor de Partij van het Koken.

- Of een bokshandschoen, zei Pieter.

- Klinkt niet vriendelijk, zei het meisje.

- Daarmee zeg je dat je desnoods met de vuist wil opkomen voor je kiezers, zei Pieter.

- Bah... Partij van de Engerds.

- Of een roos, zei Klaas.

Jojanneke gilte van het lachen.

- Partij van de Verliefden!

- Een roos betekent dat je het opneemt voor de zwakkeren in de samenleving, zei Klaas.

- Met doornen zeker, zei Jojanneke grinnikend.

- Weet jij iets beters dan? vroeg oom Wieltjes.

- Nou, een omhooggestoken duim bijvoorbeeld. Daarmee zeg je: wij zijn oké!

Ze deed haar duim omhoog.

Klaas ging op een drafje verf halen. Jojanneke schilderde met witte verf een cirkel met een duim omhoog midden op de trekker. Daaronder schreef ze in fraaie letters: Wees oké, stem DGP.

Een applaus van de drie heren viel haar ten deel.

VI HET GESPREK MET DE MAN VAN DROOGAKKER NO. 47

De trekker vertrok onmiddellijk om campagne te maken, of te wel reclame. De trekker werd door oom Wieltjes bestuurd. Pieter, Jozanneke en Klaas liepen ernaast folders uit te delen.

Mensen mopperden aanvankelijk over de herrie die de trekker maakte, maar dan moesten ze vervolgens allemaal lachen om het nagemaakte moeras. Het minder leuke was dat iedereen lachte en ze gelijk gaf, maar toch zei op Van den Aardappel te gaan stemmen. Het was misschien niet best daar in het gemeentehuis, maar ze merkten er niet veel van en dat was voldoende om weer op hem te gaan stemmen.

Ze belden aan bij Droogakker nummer 47, waar een oude man met een zurig gezicht open deed; een rasechte Mopperkontervener.

- Mooi die folder, zei hij, maar leg me eens uit: wat schiet ik ermee op om op jullie te stemmen?

- We zouden om te beginnen meer kunst op straat plaatsen en veel meer groen, zodat mensen blijer worden om hier te leven, zei Jozanneke.

- Mensen krijgen meer vrijheid om planten neer te zetten, op stukken die nu voor saaie parkeerplaatsen worden gebruikt, legde oom Wieltjes uit vanuit de trekker.

- Daar hejtal, zei de man. Waar moet ik dan mijn auto kwijt?

- Aan de rand van de wijk bouwen we een ondergrondse parkeergarage, flapte Klaas eruit.

- Van welk geld?

- Van wat de gemeenteraad nu in eigen zak steekt aan mooie stoelen, zei Pieter.

- En wat, zei de man, als mijn buurman besluit om een boom voor mijn huis neer te zetten?

- We nemen onafhankelijke deskundigen in dienst, zei oom Wieltjes, die kijken of alles deugt of niet.

- Daar hejtal, zei de man, nog meer ambtenaren. Die moeten ook betaald worden. Waarvan?

- Van wat de burgemeester nu uit eten gaat op uw belastingkosten, zei Pieter.

Jojanneke beet de man toe:

- Jemig, meneer, wij hebben als enige goede plannen en die kunt u beter steunen in plaats van zo ontzettend te klagen!

De man van nummer 47 staarde met samengeknepen ogen naar de drie mannen met de trekker en zei:

- Daar hejtal.

- Wat hejtal nu weer? zei Jojanneke.

- Dat weer alles door de hoge heren in hun ivoren torens wordt besloten.

Tegen de buurman van no. 49 zei hij:

- En luisteren naar de gewone man, ho maar.

De man van Droogakker no. 47 liep hoofdschuddend zijn huisje binnen. Klaas riep hem na:

- Wij zijn van De Goede Partij, wij nemen alleen goede keuzes!

- Komt u maar weer langs als u een sluitend budget heeft, zei de man nog voordat hij de deur sloot.

Jojanneke vond de man een kletsmajoor maar hij zette de drie mannen aan het denken. Ze beseften dat ze echt een budget moesten opstellen, of te wel opschrijven hoe ze de plannen zouden betalen, anders zou niemand hun woorden geloven.

Rondom de etenstafel sloegen de drie sloegen driftig aan het rekenen. Al gauw werden grote bedragen over tafel gesmeten. Dertigduizend euro voor de zorg, meende Klaas, was veel te weinig. Er kon wel tienduizend van de politie afgehaald worden. Ook sociale zaken kwam er met veertigduizend bekaaid af, vond Pieter want ze wilden juist het leven van de arme Mopperkonterveners verluchten. Daarom stelde oom Wieltjes voor dat die zestigduizend voor Economische Zaken wel met twintigduizend minder kon. Maar de Economische Zaken waren wel belangrijk voor de ondernemers van Mopperkonterveen. Klaas vroeg toen of er niet ook tienduizend bij kon voor Sport, want dat wilden ze graag gratis maken voor iedereen, en als ze dan toch bezig waren, dan ook tienduizend erbij voor nieuwe fietspaden en beter openbaar vervoer.

Op precies hetzelfde moment waren er drie andere mannen sigaren aan het roken en kletsen rondom een andere keukentafel, namelijk die van de burgemeester. Ze spraken over De Goede Partij, die ging deelnemen aan de verkiezingen. Politiek verzet hadden ze jarenlang niet meer meegemaakt in Mopperkonterveen.

Burgemeester Van den Aardappel nam een forse haal van zijn sigaar en zei, helder en duidelijk als altijd:

- Ik meen, dat wij een gevaar hebben.
- Ó zeker, wij hebben een gevaar, zei Jan Trui snel.
- De vraag, heren, is wat doen we eraan?
- Ik heb geen idee, zei Jan Trui. Weet u zelf iets?

De burgemeester schudde zijn hoofd. Hij ging toen over op een ander gevaar, namelijk Hans Haring, die elke keer een zootje maakte van de gemeenteraad.

- Hij valt uit de toon, zei John Roest.
- Zo iets dacht ik ook, zei de burgemeester. Een klusje voor Club A, denkt u niet?
- Club A, zei John Roest, lijkt me een uitstekende optie.
- En u, loco-burgemeester, zei Van den Aardappel, wat denkt u ervan?

De loco-burgemeester was even afgeleid omdat hij zich concentreerde op de opname die hij maakte onder de tafel.

- Eh... Ik? Ik vind dat we er goed over moeten nadenken.

Burgemeester Van den Aardappel zei verbaasd:

- Mijn beste Jan, wat hou je je opeens op de vlakte.
- Dit is een lastige kwestie, sprak Jan Trui opvallend duidelijk.
- Er is toch niets mis met je, beste Jan Trui, de vorige keren...
- Hoewwoeww... kuchte Jan Trui.

De burgemeester liep op Jan Trui af.

- Je bent ziek!

- Nee, nee, burgemeester, het gaat prima.

Niettemin zei de burgemeester tegen John Roest:

- Bel 1-1-2.

John Roest pakte de telefoon, maar Jan Trui sprong op en riep:

- Het hoeft echt niet!

Tegelijk viel er iets op de grond.

De burgemeester raapte een donker apparaatje op, wat een recordertje bleek, en spoelde het bandje terug. De burgemeester hoorde zichzelf praten over Club A. Daarna wisselde hij blikken met John Roest en zei tegen Jan Trui:

- Jan, mij belazeren? Ik, die jou loco-burgemeester heeft gemaakt? Maar je hoeft niet bang te wezen. Dít [hij liet het apparaatje vallen en begon erop te stampen] heeft geen gevolgen voor jouw positie. Maar je moet beseffen dat als er nu íets gebeurt, jij ervoor opdraait.

- Tenzij, zei John Roest, jij iets doet aan die nieuwe partij.

- Wat kan ik doen?

- Je ziet maar, zei burgemeester Van den Aardappel, da's onze zorg niet.

En Jan Trui droop af.

John Roest en de burgemeester keken hem na.

- Je informatie was goed, zei de burgemeester.

- Dat u zich nog verbaast, zei John Roest.

- Natuurlijk. Maar dat hij echt zo stom is!

Ze bespraken nog enkele minder interessante wissewasjes, bijvoorbeeld dat de burgemeester morgen naar de kapper zou gaan, en daarna verliet ook John Roest de keuken. De burgemeester dacht niet lang na over zijn woorden en dook in een boek. Dat was een keukenromannetje, dus hij las het wel op de juiste plaats.

Hier blijft het voorlopig bij. De Satiricus wil deze verhalen gaan verkopen op de website. Dan kunt u het hele verhaal lezen. Wij verzoeken u nog om enig geduld.